

Hogere voorziening ingesteld op 12 december 2008 door Agrar-Invest-Tatschl GmbH tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Achtste kamer) van 8 oktober 2008 in zaak T-51/07, Agrar-Invest-Tatschl GmbH/ Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-552/08 P)

(2009/C 55/16)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: Agrar-Invest-Tatschl GmbH (vertegenwoordigers: U. Schrömbges en O. Wenzlaff, Rechtsadvocaten)

Andere partij in de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

- het bestreden arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 8 oktober 2008 in zaak T-51/07, Agrar-Invest-Tatschl GmbH/Commissie, vernietigen;
- overeenkomstig de eerste conclusie van het verzoekschrift van 22 februari 2007 in de procedure voor het Gerecht van eerste aanleg, zaak T-51/07, artikel 1, leden 2 en 3, van beschikking C(2006) 5789 def. (REC 05/05) van de Commissie van 4 december 2006 nietig verklaren.

Middelen en voornaamste argumenten

De hogere voorziening is gericht tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg waarbij het beroep van rekwirante tegen beschikking C(2006) 5789 van de Commissie van 4 december 2006 inzake de boeking achteraf van de door rekwirante verschuldigde invoerrechten voor de invoer van suiker uit Kroatië werd verworpen.

Het Gerecht motiveerde de verwerping van het beroep van rekwirante met gebrek aan goede trouw, een van de vier cumulatieve voorwaarden waaronder niet tot boeking achteraf van invoerrechten wordt overgegaan. Volgens het Gerecht kan de belastingplichtige krachtens artikel 220, lid 2, sub b-5, van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (hierna: „douanewetboek”) geen goede trouw inroepen wanneer de Commissie, zoals in casu, een bericht aan de importeurs in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* heeft bekendgemaakt, volgens hetwelk er gegronde twijfel bestaat ten aanzien van de juiste toepassing van de preferentiële regeling door het begunstigde land. Irrelevant is ook dat rekwirante gelet op de bevestiging achteraf van de authenticiteit en de juistheid van de certificaten inzake goederenverkeer te goeder trouw zou zijn geweest, daar rekwirante bij de invoer hoe dan ook niet te goeder trouw heeft gehandeld.

Rekwirante baseert haar hogere voorziening op onjuiste uitlegging van artikel 220, lid 2, sub b-5, van het douanewetboek door het Gerecht. Bij de uitlegging geeft het Gerecht blijk van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de mededeling van de Commissie in het *Publicatieblad*, dat twijfel bestaat ten aanzien van de juiste toepassing van de preferentiële regeling door het begunstigde land, ook leidt tot uitsluiting van goede trouw wanneer, zoals in casu, de betrokken preferentiële certificaten na de bekendmaking van de waarschuwing aan een procedure van controle achteraf zijn onderworpen waarbij de authenticiteit en de juistheid van de preferentiële certificaten werd bevestigd.

Het Gerecht gaat eraan voorbij dat de in artikel 220, lid 2, sub b-5, van het douanewetboek vastgestelde werking van een waarschuwing wordt beperkt door het beginsel van de erkenning van de beslissingen van de douaneautoriteiten van een derde land in het kader van een systeem van administratieve samenwerking. De hier aan de orde zijnde bepaling van het douanewetboek scheidt een wettelijke fictie van kwade trouw die weerlegbaar is, met name zoals in casu door een procedure van controle achteraf. De goede trouw van rekwirante is aldus door de bevestiging achteraf van de authenticiteit en de juistheid van de certificaten inzake goederenverkeer hersteld, d.w.z. dat zij ervan mocht uitgaan dat de gegronde twijfel, op basis waarvan de waarschuwing van de Commissie was bekendgemaakt, in het kader van de procedure van controle achteraf werd opgeheven. De goede trouw van rekwirante vloeit dus niet voort uit de regelmatige afgifte van de betrokken certificaten inzake goederenverkeer door de Kroatische douaneautoriteiten, maar uit de regelmatige controle achteraf van deze certificaten door de douaneautoriteiten op grond van de via het bericht van de Commissie bekendgemaakte twijfel inzake de regelmatige afgifte ervan.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden op 17 december 2008 — Portakabin Limited en Portakabin BV tegen Primakabin BV

(Zaak C-558/08)

(2009/C 55/17)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeksters: Portakabin Limited en Portakabin BV

Verweerster: Primakabin BV

Prejudiciële vragen

1. a. Indien een ondernemer die handelt in bepaalde waren of diensten (hierna: „adverteerder”) gebruik maakt van de mogelijkheid om bij de exploitant van een internetzoekmachine een adword [Bij het adverteren via internet kan gebruik worden gemaakt van de mogelijkheid om tegen betaling bij zoekprogramma's als Google zogeheten adwords op te geven. Wordt in de zoekmachine zo'n adword ingetikt, dan verschijnt een verwijzing naar de website van de adverteerder ofwel in de lijst met gevonden pagina's, ofwel als advertentie rechts op de resultatenpagina onder het kopje „Gesponsorde koppelingen”.] op te geven dat gelijk is aan een door een ander (hierna: „merkhouders”) voor soortgelijke waren of diensten ingeschreven merk, welk opgegeven zoekwoord — zonder dat dit zichtbaar is voor de gebruiker van de zoekmachine — tot gevolg heeft dat deze internetgebruiker die dat woord intikt, op de resultatenlijst van de zoekmachine-exploitant een verwijzing aantreft naar de website van de adverteerder, levert dit dan gebruik op, door die adverteerder, van het ingeschreven merk in de zin van artikel 5 lid 1, aanhef en onder a, van richtlijn 89/104/EEG (¹)?
- b. Maakt het daarbij verschil of de verwijzing wordt vermeld
- in de gewone lijst met gevonden pagina's, of
 - in een als zodanig aangegeven advertentiegedeelte?
- c. Maakt het daarbij verschil
- of de adverteerder reeds in de verwijzende mededeling op de webpagina van de exploitant van de zoekmachine daadwerkelijk producten of diensten aanbiedt die gelijk zijn aan de waren of diensten als die waarvoor het merk is ingeschreven, dan wel
 - of de adverteerder op een eigen webpagina, waarnaar door de internetgebruiker (uit vraag 1.a. via de verwijzing op de pagina van de zoekmachine-exploitant kan worden „doorgeklikt” („hyperlinking”), daadwerkelijk producten of diensten aanbiedt die gelijk zijn aan de waren of diensten als die waarvoor het merk is ingeschreven?
2. Indien en voor zover het antwoord op vraag 1 bevestigend luidt, kan het bepaalde in artikel 6 van de richtlijn, met name het bepaalde in lid 1, onder b en c, van dat artikel, dan meebrengen dat de houder van het merk niet het in vraag 1 bedoelde gebruik kan verbieden, en zo ja, onder welke omstandigheden?
3. Voor zover vraag 1 bevestigend beantwoord wordt, is dan artikel 7 van de richtlijn toepasselijk, voor zover een aanbod van de adverteerder als in vraag 1 bedoeld, betrekking heeft op waren die onder het in vraag 1 bedoelde merk door de merkhouders of met zijn toestemming in de gemeenschap in de handel zijn gebracht?
4. Gelden de op de voorgaande vragen gegeven antwoorden ook voor door de adverteerder opgegeven zoekwoorden als in vraag 1 bedoeld, waarin het merk bewust met kleine verschrijvingen is weergegeven, waardoor de zoekmogelijkheden voor het publiek dat van internet gebruik maakt, doeltreffender worden, aangenomen dat op de website van de adverteerder het merk correct wordt weergegeven?

5. Indien en voor zover het antwoord op de hiervoor gestelde vragen meebrengt dat van gebruik van het merk in de zin van artikel 5, lid 1, van de richtlijn geen sprake is, kunnen de lidstaten dan, ter zake van het gebruik van adwords als in deze zaak aan de orde, op de voet van artikel 5, lid 5, van de richtlijn, overeenkomstig in die staten geldende bepalingen betreffende bescherming tegen het gebruik van een teken anders dan ter onderscheiding van waren of diensten, zonder meer bescherming verlenen tegen gebruik, zonder geldige reden, van dat teken, waardoor naar het oordeel van de rechterlijke instanties in die lidstaten ongerechtvaardigd voordeel wordt getrokken uit of afbreuk wordt gedaan aan het onderscheidend vermogen of de reputatie van het merk, of gelden daarbij voor de nationale rechters communautairrechtelijke grenzen, samenhangend met de antwoorden op de voorgaande vragen?

(¹) Eerste richtlijn van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten (PB 1989, L 40, blz. 1).

**Beroep ingesteld op 17 december 2008 — Commissie/
Koninkrijk Spanje**

(Zaak C-560/08)

(2009/C 55/18)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: S. Pardo Quintillán, D. Recchia en J.-B. Laignelot, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk Spanje

Conclusies

- vaststellen dat het Koninkrijk Spanje de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens:
 - de artikelen 2, lid 1, 3, leden 1 of 2, al naar het geval, 4 en 5 van richtlijn 85/337/EEG (¹) van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, met betrekking tot de gescheiden projecten voor verdubbeling en/of verbetering van de deeltrajecten 1, 2 en 4 van de provinciale weg M-501; de artikelen 6, lid 2, en 8 van richtlijn 85/337 met betrekking tot de gescheiden projecten voor verdubbeling en/of verbetering van de deeltrajecten 2 en 4 van de provinciale weg M-501, en artikel 9 van richtlijn 85/337 met betrekking tot de gescheiden projecten voor verdubbeling en/of verbetering van de deeltrajecten 1, 2 en 4 van de provinciale weg M-501;